

FESTEIG

Allà, a l'entrada, sense claror, els veig.
Viure i perdre's, això ho és tot;
com una música d'ambre acariciant la mar.
T'estimo, fa el cargol màgic;
t'estimo, amb so de seda fa la mar;
t'estimo, repeteix la sorra al captard...
No hi senten, ni hi veuen. No hi ha res.
Res no és en aquest món embadalit
—vet aquí el guany secret que té la vida!
Feliços, absents, enduts, desbordats
per aquest món on tot és fet de poca cosa.
Només al fons dels ulls ressona, insomne,
l'eco silent: t'estimo, t'estimo, t'estimo.

TRENS

Mira al teu voltant com la nit s'imposa;
al camí dels xiprers ha callat l'òliba.
La vida són moments bells, voliaines
que el record crema en nits sense memòria.
Prova de recordar: arran la platja,
l'olor de l'eucaliptus i els baladres,
o els trens inacabables que espiàvem
cada matí, sota la llum grogosa;
cucs que et corquen l'encanyissat dels anys.
Encara en sents el lent sotraguejar,
cada patac del canvi de les vies;
els sents fugir d'entre els dits, plens d'enigmes,
carregats de bens i de bestiar;
i segueixes ignorant vers on van
i si hi ha qui sàpiga quan arriben.
Ja no et cal, però, enfilar-te al llit
per abastar l'ampit de la finestra:
saps massa bé d'on vénen, què vol dir
el senyal roig que duen a la llana.

SALA EGÍPCIA

M'assec a la sala egípcia del museu
i sento el bronzir de mel de les abelles.
El passat és de debò: groc i blau,
com el blat que agrana el pagès o aquesta cigonya
que beu al riu turquesa del papir.
Un cop més tot em sembla igual:
el paleta amb el sedàs a bat de sol
i l'esclau que venta, submís, el faraó
m'esperen dins un taxi, carrer avall.
Un vol d'ànecs rabents creua el cel enterbolit;
a la taula del costat, l'ibis somica, ebri, cruel.
Diuen que les passions no es poden mai pintar
però aquest fresc és un mirall de quatre mil anys.
Vindrà la mort, com el gos fosc de la paret,
i creurem ser massa joves, o immadurs,
o ens sabrà greu de traspasar, adormits,
el goig escàs i fugisser de tants moments perduts.
La barca, però, llisca eterna sota el sol roent.

PIETAT

Agafa'ls i llança'ls amb els braços ben amunt,
com un globus fràgil de paper que s'enlaira
entre l'esbalaïment i els xiscles dels menuts;
o fes-los passar l'estany, mig trontollant,
damunt aquest tauló gruixut: hauran de recordar,
com tu recordes, un volcà de foc en cada peix vermell,
i l'aire segant-los les orelles, velocíssim,
enfilats al bòlid espurnejant d'algun carretó lent.
Aquesta és la pietat natural, la de l'espècie:
animals grans que ens agombolen perquè algun dia recordem
l'obagor tenebrosa d'un bosquet, o el safareig
que ens era un oceà desmesurat. Ja no ens aguaiten
espectres rere les portes closes o als racons,
el bosc és buit, a la butxaca tenim les claus de casa.
Agafa el menut del seient de l'automòbil,
duu-lo pels aires fins a qualsevol cabana de plomes
i treu-li les sabates: vés per on també pots ser
un gegant bondadós en la constel·lació dels somnis.

MATÍ SOBRE L'ATLÀNTIC
(3 variacions)

Dalt, al cel,
damunt els nuvolats,
blau submarí;
púrpura i rosa
i aquest blauet trencadís
—ceràmica oriental.

*

El dia es lleva:
un cirerer rosat
de cabells esbulladissos
sota l'alè del ventall.

*

Carmesí, rosa, blau-turquesa,
el dia es lleva sobre l'Atlàntic
com brosta l'ametller a l'hivern
o un cos daurat se'ns lliura,
lent, sensual, perquè l'esclofollem
del seu quimono delicat.